

„Óh, e zűr között
hová lesz énem zárt
egyénisége.”

/Madách Imre/

MITEM

MADÁCH NEMZETKÖZI SZÍNHÁZI TALÁLKOZÓ
NEMZETI SZÍNHÁZ • BUDAPEST, 2020. ÁPRILIS 8. – MÁJUS 17.

Fotó: © Lucie Jansch

KÖSZÖNTŐ

VI. MITEM, 2020. április 8.-május 17.

RADIKÁLISAN MÉRSÉKELTEK

A 2014-ben indult Madách Nemzetközi Színházi Találkozó a hetedik évébe ért – ez a szám kitüntetett szerepet játszik népmeséinkben, vallásainkban. Pihenésre, megállásra, a távlatok megpillantására ösztönöz bennünket. Arra, hogy meglássuk, honnan érkezünk. Ha a MITEM idei programjára tekintünk, kultúránk több mint 2500 éves fesztávolsága bontakozik ki a szemünk láttára.

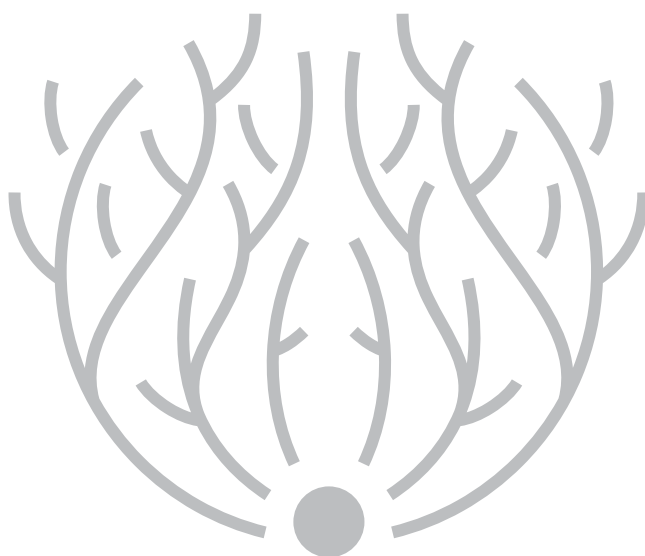
Az indiai Mahábhárata indiai eposzt ugyanis ilyen időmennyiségben jegyezték le, ahogy a görög tragédiaköltő, Euripidész is két és fél ezer évvel ezelőtt alkotott. Ezt élhetjük át és tudatosíthatjuk magunkban a 7. MITEM alatt: s ebben lehetünk bátran radikálisak. Amennyiben a radix gyökeret, eredetet jelöl, legyünk is radikálisak, mert máig az e talajból sarjadt kultúra gyümölcsseit szedjük. Az ókori költők előtt nemcsak színházunk vendégrendezője, Eirik Stubø és a Budapestre immár harmadik alkalommal visszatérő Michael Thalheimer Médeia-rendezésével, valamint Robert Wilson Oidipuszával hajtunk fejet, hanem egy köztünk élő görög klasszikussal, Theodoros Terzopoulos rendező Amorjával. Előadásaikkal ők teszik élővé az antik hagyományt, hogy jobban megértsük, honnan származunk, és mit hallunk meg egyáltalán őseink szavaiból.

A MITEM hat éve alatt mindig arra törekedtünk, hogy a meghívott előadások alkotóival párbeszédet kezdeményezzünk, mert hiszünk abban, hogy korunkban elsősorban nem újabb versengésre, hanem találkozásokra van szükségünk. A mögöttünk lévő évek alatt több művészi együttműködés szökkent szárba, számtalan barátra és szellemi társra leltünk. És akadnak számunkra is meglepő színházi együttangzások. A Szlovén Nemzeti Színház és a magyar Nemzeti Színház is újra felfedezte az olasz rendező, Luchino Visconti egy-egy filmjének korszerűségét. A mariboriak az Istenek alkonya című előadását az Elátkozottak, míg a budapesti Rocco és fivéreit Visconti azonos című moziklasszikusa ihlette. Ez utóbbi alaptémájára, a vidékről a metropoliszba költöző, s így a gyökereiket elvesztő Parondi testvérek sorsdrámájára is utal a MITEM idei mottója, amely Madách Imre Az ember tragédiája című művéből származik: „Őh, e zür között / Hová lesz énem zárt egyénisége”. A Nemzeti Színház a Roccoval szerepelhetett tavaly szeptemberben Szentpéterváron a Színházi Olimpián. Talán reménykedhetünk abban, hogy e világraszóló színházi találkozónak három év múlva Magyarország adhat helyet.

Vidnyánszky Attila

a Nemzeti Színház vezérigazgatója

a MITEM művészeti vezetője

MITTEM

ESTIVÁLPROGRAM

A műsorválttatás jogát fenntartjuk!

DÁTUM	SZERZŐ / ELŐADÁS / RENDEZŐ / SZÍNHÁZ	HELYSZÍN
április 8. és 9. SZERDA ■ CSÜTÖRTÖK 19:00	Robert Wilson OIDIPUSZ (Szophoklész: Oidipusz király nyomán) rendező: Robert Wilson Change Performing Arts – Miláno, Olaszország és Nemzetközi	Nagyszínpad
április 14. KEDD 19:00	Ivor Martinič ISTENEK ALKONYA (Luchino Visconti, Enrico Mediolí és Nicola Badalucco filmforgatókönyve alapján) rendező: Dalibor Matanič Szlovén Nemzeti Színház – Maribor, Szlovénia	Nagyszínpad
április 15. és 16. SZERDA ■ CSÜTÖRTÖK 19:00	Thanaszisz Alevrasz versei alapján ÁMOR rendező: Theodórosz Terzopulosz Attisz Színház – Athén, Görögország	Gobbi Hilda Színpad
április 16. CSÜTÖRTÖK 20:00	Omar Fetmouche BRAVÓ A MŰVÉSZNEK rendező: Omar Fetmouche Théâtre SINDJAB de Bordj-Ménaiel – Algéria	Kaszás Attila Terem
április 17. PÉNTEK 19:00	BELLS & SPELLS rendező: Victoria Thierrée Chaplin Bells & Spells produkció – Párizs, Franciaország	Nagyszínpad
április 18. SZOMBAT 19:00	Valère Novarina KÉPZELETBELI ÁLLAT rendező: Valère Novarina L'Union des contraires produkció – Párizs, Franciaország	Gobbi Hilda Színpad
április 19. VASÁRNAS 19:00	BŰN ÉS BŰNHŐDÉS (Fjodor M. Dosztojevszkij regénye nyomán) rendező: Sebastian Hartmann Staatsschauspiel Drezden – Drezda, Németország	Nagyszínpad
április 20. HÉTFŐ 19:00	MESÉK MESÉJE rendező: Omar Porras TKM - Théâtre Kléber-Méleau – Renens, Svájc	Gobbi Hilda Színpad
április 21. KEDD 18:00	ROCCO ÉS FIVÉREI (Luchino Visconti forgatókönyve alapján) rendező: Vidnyánszky Attila Nemzeti Színház – Budapest, Magyarország	Nagyszínpad
április 22. SZERDA 19:00	Panasz Mirnij LIMERIVNA rendező: Ivan Urivszkij Ivan Franko Nemzeti Dráma Színház – Kijev, Ukrajna	Gobbi Hilda Színpad
április 23. CSÜTÖRTÖK 19:00	Molière TARTUFFE rendező: David Doiasvili Nemzeti Színház – Budapest, Magyarország	Nagyszínpad
április 24. PÉNTEK 18:00	Szőcs Géza RASZPUTYIN rendező: Sardar Tagirovsky Szatmárnémeti Északi Színház, Harag György Társulat – Románia	Nagyszínpad
április 25. SZOMBAT 20:00	Kathákali stílusú klasszikus indiai táncszínház TÖRTÉNETEK A MAHÁBHÁRATÁBÓL rendező: Dr. Kalamandalam John Kalatharangini Kathákali Iskola (India) és a TTB Teatro tascabile di Bergamo (Olaszország)	Nagyszínpad

A műsorváltoztatás jogát fenntartjuk!

FESTIVÁLPROGRAM

A műsorváltoztatás jogát fenntartjuk!

[illegible]

ELŐADÁSOK

Robert Wilson

OIDIPUSZ

Szophoklész: Oidipusz király című drámájának felhasználásával írta Robert Wilson

rendező: Robert Wilson • *Change Performing Arts* – Miláno, Olaszország és Nemzetközi

„A Szophoklész tragédiájából rendezett előadásomat először a pompeii Római Színházban mutattuk be. Ezután közhízi keretek között a vicenai Teatro Olimpico-ban játszottuk. Óriási élmény volt eljátszani Epidauroszi ókori színházában is, amely a Kr.e. IV. században épülhetett, hasonlóan az athéni Dionüszosz színházhoz, ahol Kr. e. 429-ben mutatták be az Oidipusz királyt. Igazi kihívás volt életre kelteni egy antik görög mitológiai történetet, összhangba hozni az eredeti és a különböző mai nyelveket, és színpadra állítani olyan új értelmezésben, hogy az a mai közönség számára befogadható legyen. Rendezésem egy kórusmű vizuális installációja, ahol a modern nyelvek használata arra utal, hogy a történet időbeli, földrajzi és kulturális határok nélkül évezredek múltján is érvényes.

Oidipusz története számomra a sötétségről szól. Megesküszik, hogy kézre keríti Laiosz gyilkosát és ezáltal megszabadítja Thébát a pestistől. Vajon képes lesz-e elviselni, amikor világossá válik az ő felelőssége? Képes-e szembeszállni saját múltjával, származásával? Ahogy Teiresziasz a vak jós mondja: amíg Oidipusznak ép a szeme világa, addig nem lát. Amint elkezd látni az igazságot, megvakítja magát. Mi képesek vagyunk manapság elviselni az igazságot?” Robert Wilson

Robert Wilson legújabb színházi alkotása Szophoklész Oidipusz király című tragédiája. Az előadás alapilléreit Szophoklész eredeti szövege és Ettore Romagnoli klasszikus verses fordítása képezi, mindezek mellett azonban fellelhető Orsatto Giustiniano fordítása is, mely számos különböző nyelvű kortárs szöveggel fonódik össze. Felépítését tekintve egy görög énekes homéroszi szavalatának szerkezetét követi, ugyanakkor ötvözi a színház, a tánc, a zene és a képzőművészet elemeit, valamint olyan jelenetek bővítik melyek nem részei az eredeti szophoklészi tragédiának. A látvány és a rendezés is Robert Wilson munkája. A produkció a Teatro Olimpico és a Pompeii Theatrum Mundi fesztiválok megbízásából és közreműködésével a Change Performing Arts hozta létre. A központi elemet képező zenét, a new orleansi saxofon művész, Dickie Landry komponálta és játssza, a szíriai Kinan Azmeh klarinétművész közreműködésével.

2020. április 8., szerda, 19⁰⁰ és 2020. április 9., csütörtök, 19⁰⁰ – Nagyszínpad – 1 óra 15 perc szünet nélkül
(olasz, angol, francia, német és görög nyelven magyar felirattal)

Ivor Martinić

ISTENEK ALKONYA

Luchino Visconti, Enrico Medioli és Nicola Badalucco filmforgatókönyve alapján

rendező: Dalibor Matanić • *Szlovén Nemzeti Színház* – Maribor, Szlovénia

A Reichstag felgyújtása 1933 februárjában, majd a hosszú kések éjszakája 1934 késő júniusában, és az erre az időszakra jellemző német politikai befolyás hatásköre adja az *Istenek alkonya* című előadás egyik fontos alapilléret, mindezt áthelyezve Joachim Von Essenbeck családjának, a neves acélgyártó dinasztiaának bensőséges körébe. E válságos időszak lencséjén keresztül – amely közvetlen hatással volt a régi Németország gyors hanyatlására, valamint az új kancellár vezette új német állam vészjósló felemelkedésére – tárul fel a Von Essenbeck család sorsa. Bár Joachim halálát követően a Von Essenbeck család tagjai, miközben belemerülnek saját, kisléptékű örökösödési viszályaikba, nem veszik észre, hogy egy felsőbb, politikai napirend bábuivá és veszteseivé váltak. A politika és a személyes kapcsolatok szintjén zajló mesterkedések keresztülvéve az *Istenek alkonya* rámutat a náci kormány állampolgárokat célzó, aprólékos manipulációira évekkel a második világháború kitörésének időpontja előtt. Az új háborúban az államnak éppúgy szüksége van az ágyúkra, mint ahogyan a holttestekre és a gyűlöletre. Martin Von Essenbeck tehát a Harmadik Birodalom rendelkezésére bocsátja egész családját, akik egymás után vesztik életüket, amennyiben erősebbnek vélik magukat az államnál. Következésképpen az új állam nem ad helyet az olyan alapközösségeknek, mint a család, mivel maga akarja betölteni annak szerepét. Végül Martin lesz az, aki az utolsó csapást méri, szabad utat engedve a Von Essenbeck család szadizmusának és pusztító rohamának, elhozva egyúttal az utolsó ítéletet, mely az egykor tekintélyes dinasztia sorsát megpecsételi.

2020. április 14., kedd, 19⁰⁰ – Nagyszínpad – 1 óra 40 perc szünet nélkül
Az előadást 16 éven felülieknek ajánljuk! • (szlovén nyelven magyar és angol felirattal)

Thanaszisz Alevrasz versei alapján

ÁMOR

rendező: Theodórosz Terzopulosz • *Attisz Színház* – Athén, Görögország

Az *Ámor* a Theodórosz Terzopulosz által rendezett trilógia második része, az *Alarme* („Riasztás”) és az *Encore* („Rádás”) mellett. Az *Ámor* egy színpadi kompozíció, amely Thanaszisz Alevrasz költeményein alapul. Első alkalommal 2013 decemberében mutatták be, majd három évadon keresztül játszották az athéni Attis Színházban, valamint európai turnékon, ahol kivívták a közönség nagyrabecsülését és a kritikusok dicséretét.

Terzopulosz aukciós házzá alakítja a színpadot, ahol minden árucikké válik: a szerepek, a kellékek, az érzelmek, az emlékek, sőt, még az emberi testrészek is, vizsgálódásnak alávetve és felbecsülve az adás-vételek során. Az árakat az értékpiacon ingadozása befolyásolja. A színészek megfigyelőként ironikus megjegyzésekkel jellemzik a mai helyzetet, valamint manipuláló és a hatalom által manipulált emberek szélsőséges viselkedésformáit mutatják be egy globális válságot élő korban. Azonban mindent felforgat Ámor, vagyis a szerelem ígérete, az egyetlen, amely az emberivé válás hajtóerejeként működhet.

2020. április 15., szerda, 19⁰⁰ és 2020. április 16., csütörtök, 19⁰⁰ – Gobbi Hilda Színpad – 55 perc szünet nélkül
(görög nyelven magyar és angol felirattal)

BRAVÓ A MŰVÉSZNEK

rendező: Omar Fetmouche • *Théâtre SINDJAB de Bordj-Ménaïel* – Algéria

Egy algériai művész gitárhúrt keres egy általa szervezett esthez, de csalódnia kell, mert az összes egykori hangszerboltból gyorsétterem vagy bár lett.

Egy öreg uzsorás a műhelyében talál számára három tevéből készült gitárhúrt. A művész elhatározza, hogy elhagyja az országot, az édesanyja eladja az ékszereit, hogy francia vízumot vegyen a fiának. Párizsban bekerül egy neves zeneiskolába. Éjszakai bárokban és gálákra lép fel, hogy eltartsa magát, és fizesse tanulmányait. Három év múltán elvégzi az iskolát, és beszerez magának egy öreg nagybőgőt. A tevéből gitárhúrt és a nagybőgő húrjait vegyítve egy különös hangzású hangszert eszkből, amelyre felfigyelnek neves zenészek. Otthonról is megkeresik, hogy térjen haza megnyitni az új operaház kapuit. Mivel nem tud a nagybőgőnek tokot venni, amibe szállítsa, beleteszi egy koporsóba, amit egy barátja szánt iszlám hitre tért francia feleségének, akit a hazájában akart eltemetni. A művész tehát a nő özvegyének kiadva magát utazik a nagybőgővel a koporsóban egészen a szülőfalujáig, ahol hagyományos szertartással el is temetik. A negyedik éjszaka azonban kiássa a nagybőgőt, de a temetőőr feljeleníti sírgyalázásért. Az opera megnyitó koncertjén a rendőrök letartóztatják, és a bűnügyi brigád kihallgatja.

Egy humorral teli előadáson át a művész önmagát és a társadalmat faggatja. A hiányzó húr lehetővé tette a nagy algériai színész, Achène Azazni számára, hogy briliáns módon adjon képet az algériai alkotóterek hiányáról. Partnere Amar Cherifi, chaabi énekes, mandolinnal adja meg a zenei atmoszférát, és a narrátor szerepét is betölti.

2020. április 16., csütörtök, 20⁰⁰ – Kaszás Attila Terem – 1 óra 10 perc szünet nélkül
(algériai arab nyelven magyar felirattal)

BELLS & SPELLS

rendező: Victoria Thierree Chaplin • *Bells & Spells produkció* – Párizs, Franciaország

Sok-sok humor és kedves kis bolondság tündöklése jellemzik Victoria Thierree Chaplin világát. E rendezésében Aurélia Thierree egy kleptomániás bőrbe bújkál bele.

Aurélia megnyitja előttünk nyugtalansággal és költészettel átitatott képzeletvilágának kapuit. Belemerülve egy kleptomániás létezésbe, a sokoldalú művész a figurát úgy jeleníti meg, mintha azok a tárgyak, amiket ellop, visszahatnának rá, és manipulálnák őt. A tárgyak, amelyek pusztán a fejében létező világhoz tartoznak.

Egy fogas járkálni kezd. A székek és az asztal csúszkálnak, kereket oldanak, miközben szétnyílik egy fal, és rajta keresztül váratlanul beszökken egy táncos pár. Egy szoknya egyszer csak önálló életet kezd élni... A különös és a csodálatos találkoznak itt. Mindenféle varázslatnak vagyunk tanúi, amelyek mosolyra és álmódosásra sarkallnak. A *Bells & Spells* előadásban nincs semmi logika, semmi ésszerűség, semmi komolyság. Aurélia Thierree és Jaime Martinez hallucinációszerű vidékekre vezetnek minket, ahol szabadon kel egybe a szürrealista humor és a tündéri varázslat.

„A munkánk nagyon ösztönös: nincs semmiféle forgatókönyvünk. Victoria elképzelettel a díszletet, a színpadot... Fényképekből, zenékből merít ihletet, hogy megalkossa az előadás látványtervét. Ezután én szabadon mozgok ebben az univerzumban, amit szép lassan a magamév teszek.” – mondja Aurélia Thierree, aki a szülei cirkuszi sátrában nőtt fel, és az általuk létrehozott előadásokban teltek tanulólévei. Később a legendás londoni Tiger Lillies Circus-szal lép fel, majd varieté és kabarészínházi előadásokban Berlintől New York-ig. Partnere, Jaime Martinez a Puerto Ricó-i származású táncos, a Parsons Company egyik alapítója, nagyhírű ballettek táncosa, aki Victoria Thierree Chaplin valamennyi rendezésében szerepel.

2020. április 17., péntek, 19⁰⁰ – Nagyszínpad – 1 óra 10 perc szünet nélkül • (felirat nélkül)

KÉPZELETBELI ÁLLAT

rendező: Valère Novarina • *L'Union des contraires produkció* – Párizs, Franciaország

„A Képzeltbeli állat létezése korábbi szövegek bizonyos epizódjainak változataival kezdődött. Körkörösén, egyre mélyebbre ásva dolgozom. A változat lehetővé teszi, hogy „másképpen lássunk rá” a dolgokra. Vissza-visszatérek régi festményeimhez, szövegeimhez, hogy megvallassak velük valamit. Valamit, amit talán még csak félig mondtak ki. A festészetben az a titokzatos, hogy minden gesztus visszahat. A vonalak útja. Elég egy csepp színt hozzáadni valahol, hogy az egész megváltozzon. Ugyanígy van az írói munkában. Rá kell újra lenni a szavak erejére, élességére, olykor csupán egyetlen szótag megváltoztatásával. Egy semmiség képes előidézni a metamorfózist. Az előadás olyan akár egy erdő: villódzik, soha nem ugyanaz. Mindig „más” – mondja Valère Novarina a párizsi La Colline Színházban az idei évadban bemutatott új előadása kapcsán.

A korábbi darabok részleteinek beemelése lehetővé tette számunkra, hogy a MITEM-en megjelenő vendégjáték egyszerre egy izgalmas kísérlet tárgya legyen: két magyar „Novarina-színész”, Szűcs Nellé és Mészáros Tibor, Novarina magyar rendezésének, a *Képzeltbeli operettnek* egykori szereplői, nyitlszíni „szinkrontolmácsolással” lehetővé teszik, hogy a nézőkhöz e különös nyelvi univerzum egy „más” nyelven a kimondott szavak erejét megtartva jusson el.

2020. április 18., szombat, 19⁰⁰ – Gobbi Hilda Színpad – 2 óra 20 perc szünet nélkül
(francia nyelven magyar szinkrontolmácsolással)

BŰN ÉS BŰNHÖDÉS

rendező: Sebastian Hartmann • *Staatsschauspiel Drezden* – Drezda, Németország

Raszkolnyikov, Dosztojevszkij nagy eszmeregényének elszegényedett hőse, saját elméletet alkot: vannak közönséges és különleges emberek. Ez utóbbiaknak jogában áll az előbbieket saját eszméik és törekvéseik megvalósításához használni, és jogukban áll gyilkolni is. A „nagy” ember eszméjének mindent alá kell rendelni, mert csak ők képesek valami újat teremteni. Raszkolnyikov kipróbálja a való életben az elméletét: meggyilkol egy uzsorásnőt, és „járulékos vesztésgként” annak hűgát is.

A címbeli bűn és bűnhődés, vagy szó szerinti fordításban a büntett és büntetés fogalompárokban tükröződnek a drezdai előadás etikai és jogi kérdésfelvetései. Raszkolnyikov nihilista filozófiája – mint hosszú árnyék – már a 20. század bűneire utal.

Ákárcsak Hartmann korábbi Dosztojevszkij-adaptációjában („Megaláztak és megszorítottak”, amely 2019-ben szerepelt a berlini Theatertreffen legjobb tíz előadása között) a „Bűn és bűnhődésben” sem követi a rendezés a regény lineáris cselekményét. Mi visz rá egy embert a gyilkolásra? Mivé teszi ez az embert? – Dosztojevszkij kérdéséből kiindulva vizsgálja Hartmann a lehetséges motivációkat és asszociációkat.

A színészek, a kamera, a hang és a fény egyenrangú résztvevők a szín-játékban, amelynek csak a főbb pontjai vannak rögzítve. A képek, a szövegek és a játék menete minden előadás alkalmával újra teremődik a próbák során megbeszél és ki(próbált) anyagból. Dosztojevszkij fragmentált szökepeiből minden előadáson új világ születik, és újra fogalmazódik a kérdés: mennyi van bennünk és a világunkban a Raszkolnyikov-tünetből.

2020. április 19., vasárnap, 19⁰⁰ – Nagyszínpad – 1 óra 50 perc szünet nélkül

Az előadást 16 éven felülieknek ajánljuk! • (német nyelven szinkrontolmácsolással)

Giambattista Basile műve alapján

MESÉK MESÉJE

rendező: Omar Porras • *TKM - Théâtre Kléber-Méleau* – Renens, Svájc

„Mesét mesélni vagy hallgatni mindig felemelő élmény! Hagyni, hogy a képzelet szédületes mélységei vezessenek minket, az ismeretlen ösvényein járni-kelni, vállalni annak a kockázatát, hogy „önmagunk” sötétlő erdejében egyszer csak „meztelen lelkünkkel” találkozunk.” – írja az előadás kapcsán a kolumbiai származású svájci színházi rendező, Omar Porras. A mítoszok és legendák gyakran inspirálták az általa alapított Teatro Malandro alkotásait. Ez alkalommal a 30. évét ünneplő társulat egy több évszázadot átölelő szóbeli hagyomány, paraszti beszéd népi lelkéből, költői nyersességéből merít. Giambattista II Pentamerone című művéből, amely a XVII. századi Itália kocsmaiban és utcáin Nápolyban, Toszkánában, Szicíliában és Velencében gyűjtött mesekincs.

„Ezek az elbeszélések jelentik azt a forrást, amelyből merítettek olyan híres szerzők, mint Perrault, a Grimm testvérek, Alan Poe, Irving és sokan mások századokon át. Ők átértelmezték ezeket, finomítottak rajtuk, hogy olyan változatokat adjanak át nekünk, amelyek azután az emlékezetünkben keringenek. Maga az II Pentamerone egy csiszolatlan gyémánt, érintetlen, kegyetlen, elképesztően mulatságos és erőteljes.”

Egy genfi Garázs nevű Squat-ból a Teatro Malandro társulata harminc éves zárandoklata során a genfi Drámai Színházhoz és a Sécheron negyedben kialakított műhelyen keresztül jut el a lausanne-i TKM Théâtre Kléber-Méleau színházig, ahol 2015 óta alkot. Ez az előadás most jön létre 2020. márciusi bemutatóval, és a MITEM-en lesz első külföldi turnéja.

2020. április 20., hétfő, 19⁰⁰ – Gobbi Hilda Színpad – 2 óra szünet nélkül • (francia nyelven magyar felirattal)

Luchino Visconti forgatókönyve alapján

ROCCO ÉS FIVÉREI

rendező: Vidnyánszky Attila • *Nemzeti Színház* – Budapest, Magyarország

A *Rocco és fivérei*, Giovanni Testori: A *Ghisolfi-híd* című regényének filmváltozata, melyet Luchino Visconti rendezett 1960-ban. A Thomas Mann: József és testvérei című regényével rokon elnevezés nem véletlen: Rocco Sotellaro Dél-olaszországi költő, aki az ott élő nép életét és hagyományait énekelte meg, jelentős hatással volt Viscontira.

Boldogság, megélhetés, érvényesülés. Ezt reméli Vincenzo, Simone, Rocco, Ciro és Luca: az öt Parondi fivér. Apjuk halála után határoznak úgy, hogy anyjukkal dél-olasz falujukból a dinamikus fejlődő Milánóba költöznek, valamikor az 1950-es évek elején. Egy család, melynek boldogulását az elköltözés, a sorssal való szembeszállás, a harc és a visszatérés reménye határozza meg.

Együvé tartozás, a fennmaradásért való küzdelem, a boks és az edzőterem, a szerelem, a fivérek egymás iránti szeretete, illetve a közöttük óhatatlanul kialakuló versengés, és nem utolsósorban a szülőföld utáni vágyakozás teremti meg azt a drámát, ami e történetet egyetemesé teszi. A helyes és helytelen döntések az elidegenedés útját járó város aszfaltján végül óhatatlanul a család szétbomlásához vezetnek: ki itt, ki ott találja meg a saját boldogulását.

Vidnyánszky Attila gondolatai, a rendezés kapcsán: „célom azoknak az erőknél és értékeknek a felmutatása, melyek a vidék életének és hagyományainak tisztasága és a nagyvárosi létforma küzdelmei, lehetőségei között próbálnak hidat verni. A tisztaság feladása miféle kényszerűségből fakad, és vajon szükségszerű-e? Ezen válaszok hordozója az a Rocco Parondi, aki bátyját felváltja a ringben, hisz emberi értékei őt emelik igazi harcossá. Rocco alakja nem véletlenül idézi fel bennünk Dosztojevszkij Miskin hercegét. Elemi jósa, már-már önmegsemmisítő alázata és áldozat felvállalása végül az egész családot méltóvá teszi arra, hogy függetlenül attól, visszatérnek-e szülőföldjükre vagy sem, külön-külön is emelt fővel nézzenek a jövőbe.”

2020. április 21., kedd, 18⁰⁰ – Nagyszínpad – 3 óra 40 perc egy szünettel

Az előadást 16 éven felülieknek ajánljuk! • (magyar nyelven angol szinkrontolmácsolással)

Panasz Mirnij

LIMERIVNA

rendező: Ivan Urvicskij • *Ivan Franko Nemzeti Dráma Színház* – Kijev, Ukrajna

A *Limerivna* című darab Panasza Mirnij alkotása és az ukrán irodalom egyik klasszikusa. Tipikus példája a 19. századközepi, hagyományos, ukrán melodrámának, amelyben a konfliktus hajtóereje a megalkuvást nem tűrő, szenvedélyes szerelem. Egyedül az erős akaratú személyiségek képesek az efféle szerelemre.

Ahogy az többnyire jellemző a korabeli ukrán dramaturgiára, a cselekmény alapja a népi dalirodalom, ezúttal a Limerivnáról szóló népballada. Egy szegény, megözvegyült anyja a lányát, Natalját arra kényszeríti, hogy hagyja el az általa szeretett, ám szintén szegénysorban élő Vaszilt, és fogadja el férjéül Karpot, a gazdag Skandibihi fiát, akit azonban a lány nem szeret. Natalja szereti és szánja részeges anyját, de kétségbeesetten ellenáll akaratának. Ám az anyja fortélyai, hazugságai és gyözködése végül mégis hajlandóvá teszi a lányt a házasságra, aki azonban fokozatosan ráeszmél a furfangos csalásra, majd mindent a szabadság egyetlen útját jelentő halálra bíz.

Majdnem másfél évszázad választ el minket Panasza Mirnij művétől. Hol vagyunk mi és hol van Nataka, a szegény lány, aki haláláig szereti Vaszilt? Mégis, talán Ivan Urvicskij rendező értelmezésében felismerhetjük a darab és a mai korunk közötti összefüggéseket: a szerelem és az árulás örök témáiban, és az olyan kérdésekben, mint a szülő-gyermek viszony, a vágyott cél elérését szolgáló manipuláció, a vétke felkutatásának képtelensége vagy választásaink védelmezése. A rendező csupán a főszereplőket hagyja meg az előadásban, és kiemelve a cselekményt az időkeretből, illetve szűkebb társadalmi és hazai vonatkozásából, a választás jogának egzisztenciális problémáját helyezi előtérbe, amelyet nem irányíthat a feltehetően jóindulatú anyai szándék, még kevésbé a rosszakarók megtévesztő fondorlata. A romantikus szerelmi történetből így az ősi feszültségek magasra emelkednek, Shakespeare-i tragédiája bontakozik ki, mégis elrettentő példabeszéd marad a felsőbb akarattal szemben tehetetlen emberről és a körülmények által elnyomott szerelemről.

2020. április 22., szerda, 19⁰⁰ – Gobbi Hilda Színpad – 1 óra 45 perc szünet nélkül • (ukrán nyelven magyar felirattal)

Molière

TARTUFFE

rendező: David Doiasvili • *Nemzeti Színház* – Budapest, Magyarország

Orgonék jó módú házában egy mélyen vallásos alak, Tartuffe egyre nagyobb befolyással bír, s a helyzet már azzal fenyeget, hogy Orgont kiforgatja vagyonából, és a lány kezét is megszerzi. Hamarosan mindenki átlát Tartuffe ármánykodásán – kivéve Orgont. A család tervet eszel ki, hogy lebuktassák a csalót. Egyszerű vígjátéki történet, a mű mégis zseniális. Az ok a szerzőben keresendő, aki nem más, mint a drámatörténet színpokázó zsenije: Molière.

Az eredeti címben Molière fontosnak tartotta, hogy a névhez társítsa a jelzöt is „l'imposteur”: Tartuffe, avagy a képmutató, de mondhatnánk szenteskedőt, szemfogatót, kétszínűt, alakoskodót, ájtatoskodót, kegyeskedőt, farizeust. És ha egy nyelvben valamire ennyi megnevezés van, ez azt mutatja, hogy a jelenség foglalkoztatja az embereket. Mi sem jelzi jobban e színdarab népszerűségét, mint az, hogy e szinonimák közé ma már oda lehetne írni: „egy valódi tartuffe”.

A figura eggyé vált a tulajdonsággal, amit Molière a darabjában pellengérré állított, mégpedig olyan erővel, hogy noha 1664-ben Versailles-ban bemutatták, az udvar befolyásos tagjai rávették XIV. Lajost, hogy tiltsa be a darabot. Előadását csak 1669-ben engedélyezték újra. Abban az időben is nagyszerű reklámnak bizonyult azonban a betiltás, mert a február 5-i bemutatóra özönlöttek a nézők. De az, hogy e lelkesedés nem csökkent később sem, már a mű üdeségét, érvényességét mutatja. Megszámlálhatatlan színpadi olvasata van napjainkban is, minden alkotó megtalálja a maga Tartuffe-jét, aszerint, hogy épp mit akar üzeni a világnak, melyik torz társadalmi jelenséget igyekszik górcső alá venni. Mindenesetre azok, akik a hit elleni támadást vélték felfedezni benne, és ezért hol tiltották, hol lelkesen üdvözölték világnézeti beállítottságuknak megfelelően, talán elsiklottak Cléante e sorai fölött, amelyen áthallik Molière vallomása: „Egyet tudok – egész tudományom csak ennyi: / Tudom, mi az igaz, s tudom, hogy mi a talmi. / S mert dicsőbb hősökét sehol sem ismerem, / Mint az alázatos, igazi szenteket, / S mert szebb és nemesebb dolog nincs a világon, / Mint ha az igazi vallás buzgalma lángol – / Előttem épp azért semmi sem undokabb, / Mint e szenteskedő, jól színlelt áhitat.” (Vas István fordítása).

2020. április 23., csütörtök, 19⁰⁰ – Nagyszínpad – 2 óra 55 perc egy szünettel
Az előadást 16 éven felülieknek ajánljuk! • (magyar nyelven angol szinkrontolmácsolással)

Szőcs Géza

RASZPUTYIN

rendező: Sardar Tagirovsky • *Szatmárnémeti Északi Színház, Harag György Társulat* – Románia

Szőcs Géza drámája egy történelmi láttelep a kollektív európai és globális lelkiismeretünkről. Ez a dráma a történelmi valóságot helyezi fókuszba Raszputyin fiktiiv szűrőjén keresztül. Ez a fikció a szenvedélyes túlélés utolsó mentősvára az emberiség apokaliptikus érdekében. Mert gyermeki módon vágyódik a világ békéjére. Arra, hogy milyen az, amikor nem gyilkoljuk egymást a társadalomban és a háborúban. Ebben a világban minden költészet kacérkodik a valósággal. Minden vágyódás táncol a feladással. Minden tett a filozófiával. Pont olyan a dráma, mint amilyen kép alakult ki bennünk Raszputyin alakjáról a mai világunkban. Isteni és végtelenül emberi, miközben háborzongatóan történelmi. Hiszen Raszputyin szent és bűnös alakja megfoghatatlan, hiszen az ő hatalma nem a császárok, királyok és a cárok hatalmával ér fel, hanem a játékosok és a szélhámosok igéző tekintetével.

Gyakran eszembe jut, hogy milyen lett volna, ha nem hal meg annyi ember a 20. század során. Milyenek lehettek a nagyszüleim, a dédszüleim barátai és rokonai, akik nem éltek túl a nehéz idők? Megannyi fájdalmas kiáltás tűnt el a múlt században és akár a mi századunkban is. Vagy akár tavaly. Idén. Mindig is azt képzeltem, hogy mi emberek képesek vagyunk meghallani ezeket az elvesztett hangokat a képzeletünk és az együttérzésünk segítségével. Hiszen nem mindig az a lényeg, hogy pontosan hogyan történt valami... nem az a lényeg, hogy mennyire mérjük fel pontosan a történelmet, hanem, hogy mi milyenek éltük meg az életben az igazságunkat, az igazságainkat.

És ahány ember és nemzet van, annyi igazság akad és egyik sem egyezik tökéletesen. A dráma Raszputyinbeli alakján és utazásán keresztül felfedezhetjük letűnt korok és alakok hétköznapi, történelmi és univerzális igazságait és gondolhatunk vissza azokra, akiket sohase ismertünk. Ez az előadás egy megemlékezés is lesz egyben a mindenkor ártatlanokért vagy olyanokért, akik nem ragadtak volna fegyvert, ha lett volna választásuk. (Sardar Tagirovsky)

2020. április 24., péntek, 18⁰⁰ – Nagyszínpad – 3 óra 40 perc két szünettel • (magyar nyelven angol szinkrontolmácsolással)

TÖRTÉNETEK A MAHÁBHÁRATÁBÓL

rendező: Dr. Kalamandalam John

Kalatharangini Kathákali Iskola (India) és a TTB Teatro tascabile di Bergamo (Olaszország)

„Ami nem áll ebben a műben, azt hiába keresnők a hármas világon!” – olvashatjuk az ősi indiai eposz, a Mahábháratá eredeti ajánlásában. Baktay Ervin a rövidített magyar változat megalkotója pedig így nyilatkozik: „ha egyebet sem ismernénk India múltjából, csak a Mahábháratát, ez magában elegendő volna, hogy a hinduk ősi mitológiáját, vallását, világnézetét, bölcselétét, művelődését, szokásait és művészetét rekonstruálhassuk.”

Keralából, Dél-India zöldellő vidékéről származik a kathákali stílus, amely különböző előadói és rituális gyakorlatok sokszínű kultúrájából merítve a XVII.-ik században nyerte el a most látható végleges formáját. A látványos arcfestések és jelmezek pazar kombinációi, a hipnotikus és rendkívül kifinomult ének és ütős zenei játék, valamint a színészek legendás technikai felkészültsége helyezik e művészetet a világ színház csúcsára.

Magyarországon először élhetnek végig a nézők egy teljes, hagyományos kathákali éjszakát. Nem pusztán egy előadást, hanem (chai tea és szamósa kíséretében) egy kis darab Indiát varázsolnak ide a művészek. A produkcióban részt vesz Sadaanam Krishnankutty, aki a kathákali egyik legjelentősebb ma élő képviselője.

2020. április 25., szombat, 20⁰⁰ – Nagyszínpad – 7 óra 30 perc két szünettel
(szanszkrit és malajálam nyelven magyar és angol felirattal)

Pilinszky János művei alapján

ÉJIDŐ

rendező: Mezei Kinga • Regionális Kreatív Műhely – Magyar Kanizsa, Szerbia

Az Éjido c. előadás Pilinszky János költészetéből táplálkozva, a ma emberének lelki és szellemi hontalanságáról, a teremtett világ gyönyörűségének és pusztulásának harcáról, az emberi méltatlanságról, a mai kor riasztó kilátástalanságáról kíván szólni esszenciálisan, a költészet nyelvén. Pilinszky a lét alapkérdéseivel szembesít. Költészetének alaptémái – a magány és a számvetés, a jelenkor emberének elidegenedettsége, az elmúlás és az elengedés, az önvizsgálat és az önkérés, az üdvösség, a remény, az irgalmasság és a kegyelem, de mindenekelőtt az otthonatlanság és a hazatalálás vallási gyökerű élményei – az előadás dramaturgiai vonalát is kijelölik. Az előadás nem történetet mesél el, sokkal inkább azon érzéseket dolgozza fel, melyeket a ma embere akarva-akaratlanul a lelkében hordoz. A különböző művészeti ágak egységéből épül fel az Éjido c. előadás, mely Pilinszky lírájából merítkezik. Az előadásban részletek hangoznak el Pilinszky János Tilos csillagon, Apokrif, Kánikula, Jelenések VIII. 7., Azt hiszem, A mélypont ünnepélye, Sztavrogin elköszön és Sztavrogin visszatér c. verseiből valamint más írásaiból.

„Az Éjido-ban Ég és Föld között vagyunk, valahol félúton. (...) Leginkább az adott költő világából próbálunk kiindulni. Igyekszem befogadni azokat az impulzusokat, benyomásokat, gondolatokat, melyeket a költő sugall, és azokat a magam olvasatában színházi nyelvre fordítani, a színpadra átültetni. Előfordul, hogy egy vers nem hangzik el ugyan az előadásban, de megjelenik pl. képpé formálva, vagy egy zenei opusz inspirációjaként. (...) Számomra a költészet sokkal inspirálóbb, jóval több alkotói szabadságot enged, mint egy kötött dráma. (...) Hamvas azt mondja, az egyetlen eszközünk arra, hogy kísérteteinket elviseljük az, ha kinevetjük őket. Arról a derűs kedélyállapotról van itt szó, mellyel kívülrőlként felül tudhatunk emelkedni életünk fogyatékoságain.” – Mezei Kinga

2020. április 25., szombat, 17⁰⁰ – Gobbi Hilda Színpad – 1 óra 10 perc szünet nélkül
(magyar nyelven angol felirattal)

Örkény István

MACSKAJÁTÉK

rendező: Szász János • Nemzeti Színház – Budapest, Magyarország

„Mi, emberek, csak egyféleképpen tudunk szenvedni és örülni, akár az élet elején, akár a végén tartunk” – írja Örkény István a Macskajáték című tragikomédiájában. Ha elveszünk egy fiatalkori fényképünket, úgy tűnik az életünk egy önfeledt pillanatban megragadható és bár múlnak az évek, szenvedélyeink és szenvedéseink ugyanolyan elevenen élnek bennünk, mint hajdanán. Örkény így folytatja: „E groteszk történet főhőse özvegy Orbán Béláné, s a darab valójában az ő véget nem érő vitája, szájkodó, alakoskodó, még a hazugságtól sem visszariadó porlekedése mindenkiel, aki körülveszi: a lányával, a szomszédnőjével, Paulával s legfőképpen az ő München közelében élő néniével, Gizával. Körömszakadtáig harcol, hogy zűrzavaros, értelmetlen és reménytelen szerelmét ráerőszakolja a világra. Megvan benne minden, amire az ember képes: egy piaci kofa nagyszájúsága és egy görög tragika fensége. Mit is tehetne mást? Orbánné a természet törvényei ellen harcol, mert semmibe veszi az öregseget, és hadat üzen a halálnak.”

A Macskajáték először regényként jelent meg 1965-ben és nagy sikert aratott. Egy rendező, a fiatal Székely Gábor kérésére és inspirációjára alapján írta meg Örkény István a levélregény színpadi változatát 1969-ben. Abban az időben a monológokból épített dramaturgiai forma úttörően modern volt, napjainkra már bevett gyakorlat, „posztmodern” forma. Az ősbemutatóra 1971 januárjában Szolnokon került sor és pár hónap múlva Székely Gábor a Vígszínház kérésére a Pesti Színházban is megrendezte Sulyok Mária és Bulla Elma főszereplésével. A Pesti Színházban több mint egy évtizedig műsoron volt. „Orbánné mindannyiunkat túlélt” – nyilatkozta Sulyok Mária. És így is lett. Még az ősbemutató évében még két magyarországi bemutató mellett Helsinkiben is színpadra került. Azóta a Macskajátéknak jóval több mint 100 bemutatója volt a világ számos országában. A századik bemutató 1986-ban már kortárs klasszikusként tűzte műsorra a Játékszín újabb parádés szereposztásban: Psota Irénnel és Tolnay Kláirival valamint az Egérke szerepében remekelő Törőcsik Marival. 1974-ben mutatták be a Macskajátékból készült játékfilmet, melyet Makk Károly rendezett.

A Macskajáték a Nemzeti Színházban újra kiváló művészek jutalomjátékára terem alkalmat és reméljük igaza lesz ezúttal is Sulyok Mária jövődőlésének: „a Macskajáték talán mást jelent majd, megváltozhat a darab hangvétele, üzenete is, de a siker nem pártol el tőle.” Szász János rendező csak ennyit árult el a saját koncepciójáról: „Ez az előadás a színészek. Nekem annyi a dolgom, hogy bátorságot, hitet küldjek nekik ehhez a gyönyörű és velőtrázóan kemény utazáshoz.”

2020. április 26., vasárnap, 19⁰⁰ – Gobbi Hilda Színpad – 3 óra egy szünettel
(magyar nyelven angol felirattal)

Stanisław Wyspiański

MENEGZŐ

rendező: Włodzimierz Staniewski • *Gardzienice Színházi Kutató Központ* – Lublin, Lengyelország

„Egy Krakkó környéki parasztházban lezajlik egy esküvő, amelyen a bohém krakkói művészek vőlegényként is, meghívottaként is képviseltetik magukat, majd (...) négy hónap múlva, 1901. március 16-án a közönség a színpadon láthatja viszont a történeteket. Mindenki tudja, hogy Stanisław Wyspiański Menegzőjének szereplői élő alakok, közülük többen is a szerző barátai. (...) A bemutatón megkettőzött alakban van jelen mindenki: egyik énjük a színpadon, másik énjük a nézőtérben. Krakkó kisváros, a szabadgondolkodó, szűk, bohém, sznob értelmiségi réteg, a színházba járó közönség jelentős hányada saját magát látja viszont a színpadon. (...) [A versbeszéd] olyan hangulatot, közeget teremt, amelyben bármi megengedhető a színpadon, ami az életben – és a naturalista drámában – nem. Jöhetnek szellemek, történhetnek csodák, a köznap logika nem érvényes. (...) A Menegzőben a részeg éjszakán a lengyel történelmi tudat szellemei irányítják a szereplők érzelmeit. Wyspiański az első és máig legnagyobb mestere a (...) kollektív tudatalatti drámai ábrázolásának. (...) Olyan felfedezésekig jut, mint Freud vagy Jung. Nála azonban a szellemek, az archetipusok történelmileg és társadalmilag hallatlanul konkrét származástörténettel rendelkeznek.” (Spiró György)

Az innovatív színházi megoldásairól híres Gardzienice társulatát Włodzimierz Staniewski alapította 1977-ben. Egykori mesterével, Grotowskival szemben egy nyitottabb színházi modellét képvisel, mely „több, mint rituálék és szertartások cseréje”. A társulat jelenleg is szervez expedíciókat világszerte, hagyományos helyi és archaikus kultúrákból merítve inspirációt. „A párválasztási és esküvői szokások azon kevés, ma is élő rituálékhoz tartoznak, melyek az élő hagyomány részét alkotják, és kivételesen gazdag teátrális kifejezőeszközzel rendelkeznek (...) a múlt szellemeit és kísérteteit keltve életre. A mágikus realizmus ezekben kitapinthatóan jelen van” – nyilatkozta Staniewski 2017-ben, a Menegző bemutatójakor.

2020. április 27., hétfő, 19⁰⁰ – Nagyszínpad – 55 perc szünet nélkül • (lengyel nyelven magyar felirattal)

Euripidész

MÉDEIA

rendező: Eirik Stubø • *Nemzeti Színház* – Budapest, Magyarország

Vannak olyan egyetemes témák, alakok, amelyek új kontextusban, többször is visszatérnek, de valójában keveset tudunk róluk, alakjukat titok fedi, viszont rajtuk keresztül magunkról, korunkról vallhatunk. Ilyen Médeia is, Euripidész – Babits szavaival – „mindig modern” szerencsétlen, elárult, szerelmes asszonya, aki féltékenységből embertelen tettet hajt végre: gyermekei életét kioltja. Mindennek ellenére Euripidész megkísérli a lehetetlent, és részvétet próbál kelteni nézőiben kétségbeesett, saját démonjaival küzdő hősnője iránt. A férfivilágnak alávett női sorsot láttatja benne. Egy nőt, aki ráadásul egy másik, egy idegen kultúrából érkezett. Euripidész darabja az ismert téma egy feldolgozása. És természetesen az ő darabját is számos változatban állították már színpadra, olykor akár „visszakacsintva” az ősmítosz történetének irányába. Mindenképp szép kihívás mind a rendező, mind a színészek számára, hiszen egy ilyen közismert téma esetében az értelmezés különböző módjain van a hangsúly.

Eirik Stubø alkotói világában a szöveg, a tér zeneisége elsőrendű jelentőséggel bír, ami talán annak is köszönhető, hogy neves jazz zenészek családjából származik. Továbbá mindig a színész egyéniségéből indul ki, nem egy kész figurát erőltet rájuk. A beregszászi társulat múltját meghatározó színészházaspárnak, Szűcs Nellinek és Trill Zsoltnak Médeia és laszón szerepe kétségkívül testhez álló feladat.

Stubø-tól, akit Skandinávia egyik legjelentősebb rendezőjeként tartanak számon, két előadást is láthattunk már a MITEM-en: 2017-ben Amerikai Elektra, 2019-ben Egy nyári éj Svédországban. Ezek alapján mindenképp izgalmas rendezésre számíthatunk.

2020. április 28., kedd, 19⁰⁰ – Gobbi Hilda Színpad – 1 óra 40 perc szünet nélkül
(magyar nyelven angol szinkrontolmácsolással)

Euripidész

MÉDEIA

rendező: Michael Thalheimer • *Berliner Ensemble* – Berlin, Németország

laszón elhagyta Médeiát; így a nőt és gyermekeit száműzetés fenyegeti. laszón viszont a Kreón lányával kötendő új házasság révén megszerzi a maradás jogát, társadalmi és anyagi szempontból pedig megszilárdítja helyzetét. Médeia, akit mélyen megsebez az árulás, és az örületbe kergeti, hogy laszón gyalázatosan semmibe veszi a házasságot és hűségkötést, rettenetes bosszút tervez. A határtalan szerelem határtalan dühvé alakul át: Médeia elhatározza, hogy megöli közös gyerekeiket. Mi mindent adhat fel az ember, mi mindent vehetnek el tőle, mielőtt könyörtelenül pusztítani kezd?

Alig van még olyan név, amely egyszerre volna ennyire lenyűgöző és rémisztő. Nincs még egy olyan ókori szöveg, mint Médeia mítosza, amelynek ilyen sok értelmezése és feldolgozása született volna. Euripidész drámaköltő verziójának Kr. e. 431-ben volt az ősbemutatója. Médeia mérhetetlenül megalázott áldozat, szenvedélyesen szerető lény és kegyetlen bosszúálló – a világ drámairodalmának egyik legellentmondásosabb alakja.

Michael Thalheimer Médeia-rendezése 2013-ban meghívást kapott a német nyelvű színházak legjobb tíz előadást felvonultató fesztiváljára, a berlini Theatertreffenre. A Médeiát alakító Constanze Becker megkapta a legjobb színésznőnek járó német színházi elismerést, a Faust-díjat. Michael Thalheimernek eddig két előadása érkezett a Berliner Ensemble-ből a MITEM-re: a kaukázusi krétakör (2018) és A vágy villamosa (2019).

2020. április 29., szerda, 19⁰⁰ – Nagyszínpad – 1 óra 45 perc szünet nélkül • (német nyelven magyar felirattal)

A O SHOW

Lune Production – Vietnám

Az **A O Show** a vietnámiak történetét meséli el, azt az izgalmas átalakulást, amely során a csendes és egyszerű falusi életből nyüzsgő, modern életforma válik.

A falu–város ellentét képei jelennek meg a bambuszcirkusz, az akrobatamutatók, a kortárstánc és a színházi kifejezőeszközök által. Az előadás merész megvilágításba helyezi a vietnámi élet vonzó szépségeit és kulturális gazdagságát, szemben a nemzet gyorsuló urbanizációjával. Ámulatba ejtő könnyedséggel bontakozik ki a káoszról az áramló ritmusok harmóniája.

- Az előadást kitöltik a vietnámi életformákat ábrázoló metaforák.
- Az A O Show festőien tárja elénk a vidéki élet báját és bőségét.
- Az előadók tökéletesen összehangolt harmóniában mozognak.
- Minden egyes mozdulat jelentőségteljes, így szemünk egy pillanatra sem unatkozik.
- Páratlan színpadi nyelven ragadják meg a vietnámi kultúra lenyűgöző esszenciáját.
- Az előadás egy különleges egyvelege a cirkusznak, akrobatikának, dinamikus kortárstáncnak és az élő zenének.
- Elegáns színházi illusztrációját láthatjuk a vietnámi emberek mindennapi életének.
- Lenyűgöző testnyelvük ellenállhatatlanul ragadja magával érzéseinket.
- A bambusz és a rattan anyagok kreatív használata dinamikus és vizuálisan gazdag képekben eleveníti meg a vietnámi kultúrát.
- A néző a vidéki élet sokszínű, romantikus képeinek hatása alá kerül.

Fővárosi Nagycirkusz

